

Sygn. akt II CSK 272/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa C.
Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
przeciwko G. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. twierdząc, iż w sprawie, w której wniesiono skargę doszło do nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji, którą Sąd Okręgowy powinien wziąć pod rozwagę z urzędu (art. 378 § 1 k.p.c.), polegającej na orzeczeniu przez Sąd Rejonowy w sprawie należącej do właściwości rzeczowej Sądu Okręgowego. Na poparcie wniosku argumentował, iż zgodnie z art. 17 pkt 4 k.p.c. sprawy o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa 75.000 zł, oprócz spraw o alimenty, o naruszenie posiadania, o ustanowienie rozdzielności majątkowej między małżonkami, o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym oraz spraw rozpoznawanych w elektronicznym postępowaniu upominawczym należą do właściwości sądów okręgowych. W analizowanym przypadku wartość przedmiotu sporu w sprawie o zapłatę nie objętej wyłączeniami, o których mowa w art. 17 pkt 4 k.p.c. wynosiła 79.089 zł, należała, zatem w pierwszej instancji do właściwości Sądu Okręgowego, a orzekał w niej Sąd Rejonowy, co spowodowało nieważność postępowania (art. 379 pkt 6 k.p.c.).

Stosownie do treści art. 379 pkt 6 k.p.c. nieważność postępowania ze względu na naruszenie właściwości sądu zachodzi jedynie wtedy, gdy sąd

rejonowy orzekał w sprawie, w której sąd okręgowy był właściwy, bez względu na wartość przedmiotu sporu. Wbrew, zatem stanowisku skarżącego wskazywane przez niego uchybienie, w świetle jednoznacznej treści art. 379 pkt 6 k.p.c. nie prowadzi do nieważności postępowania, co czyni wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania bezzasadnym.

Ubocznie zauważenia wymaga, iż wartość przedmiotu sporu została przez powoda określona w pozwie na kwotę 33.425,43 zł, co nie zostało zakwestionowane przez skarżącego w trybie art. 25 § 2 k.p.c. Natomiast Sąd Okręgowy, wobec oznaczenia przez pozwanego w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 79.089 zł, w sposób sprzeczny z art. 368 § 2 k.p.c., ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 33.425,43 zł.

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., uwzględniając sytuację skarżącego, badaną na potrzeby ubiegania się o zwolnienie od kosztów sądowych.